

ugodilo kmečkim zahtevam s tem, da se je znižal zemljiški davek. Interpelacije zaradi uvaževanja in izvaževanja poljskih pridelkov, ki kmetom mnogo obeta, ministerstvo ni uvaževalo in kaj se bode z dobrim predlogom zgodilo, se ne ve. Kmečke zadruge bile bi kmetom v veliko korist; prodajali bi svoje pridelke z njihovo pomočjo veliko boljše; na nje bo treba obrniti največ pozornost.

G. poslanec raztolmači nadalje našo pogodbo z Ogersko, ki je naši državni polovici po vsem krivična, ker plačujemo mi 70% državnih priklad. Razven tega pa še imajo Ogri, akoravno tako ničlo prinašajo k državnim zahtevam, vendar povsod prvo besedo. Da bi se velika krivica, ki se nam vsled prejšnjih liberalnih vlad godi, vsaj nekoliko popravila, izvolila se je takozvana kvotna deputacija, ki bo pa težko kaj uspešnega dosegla. Vlada je želela še na drug način ljudstvu pomagati, kakor z odpravo državnih mót in desetinskega davka, a naš državni zbor je vsled upora nemških poslancev za resno delo nezmožen. Ker so zgubili Nemci nadvlado v Avstriji, skušajo se s tem maščevati, da preprečijo razvoj občega blagostanja. Kaka hinavščina je to! Pravijo, da se njim krivica godi, a vendar nemščina prevladuje v uradih in solah. Pri deželni nadsodnji v Gradcu se je zabranilo, da bi se slovenske stranke zagovarjale v svojem materinem jeziku!

Potrebno je toraj, da si sami pomagamo, ker v državnem zboru ničesar ne dosežemo. V ta namen se je osnovala »Straža«, ki hoče gmotnim potom varovati in čuvati slovensko ozemlje. Potreba je najnujnejša, ker nas narodni sovražniki od povsod pritiskajo.

A tudi druga narodna društva je treba podpirati, družbo sv. Cirila ie Metoda, bralna društva; posebno pa paziti, da bomo stali gmotno močni. Noben kmet naj svojega posestva ne proda nasprotnikom, temveč naj varuje rodno zemljo.

V resnem in složnem delovanju bo naša zmaga! Živahna pohvala sledila je temeljitim in jasnim izvajanjem gospoda poslanca. G. predsednik je v zbranih besedah ocenil odlične govore ter izrazil dičnemu poslancu splošno priznanje.

G. predsednik stavi še 3 resolucije, zadevajoče se 1. slovenskega vseučilišča v Ljubljani, 2. slovenskega nadsodišča v Ljubljani in 3. naj se nastavi povsod na Slovenskem našega jezika zmožni uradniki.

Z izrazom popolne udanosti do sv. Očeta in do presvetlega cesarja, na kar odgovori zborovanje z gromovitimi živjo! zaključil predsednik pomenljiv volilni shod.

Slovenski župani v beli Ljubljani.

Ljubljanski župan vabi za 17. avgusta vse slovenske župane v belo Ljubljano, da tamkaj v slovesnem zborovanju skupno izrečejo svojo neomejeno udanost in neomahljivo zvestobo do posvečene osebe Njegovoga Veličanstva, ki obhaja letos v radost vseh državljanov petdesetletnico svojega trudapolnega vladanja. Ta čutila se bodo sporočila tudi ob vznožju najvišjega prestola po posebnem odposlanstvu, ki ga bodo slovenski župani ob tej priliki izbrali iz svoje sredine.

Slovenski župani bodo torej v beli Ljubljani skupno proslavljali vladarsko petdesetletnico presvetlega cesarja. Govorili bodo besede, polne iskrene ljubezni in trdne zvestobe do drage nam osebe vladarjeve. A teh besed ne bodo govorili samo v svojem imenu, ampak tudi v imenu vsega slovenskega naroda, kojega najprimernejši zastopniki so ravno slovenski župani.

Rekli smo, najprimernejši zastopniki slovenskega naroda so njega župani. Oni so odsev, oni so spomin nekdanjega združnega življenja naših pradedov. Župani starih Slovencev so bili vrhovni poglavarji več zadrug skupaj, ki so z odločilno besedo vodili podrejene jim zadruge. Izvolil si je župana narod sam, a z izvolitvijo dal mu je tudi v roke čez se skoro neomejeno oblast. Župan je varoval združne svetinje, določeval je za drugam njih opravilo, skrbel za združne potrebe ter vodil vesoljno gospodarstvo. Vsi zadrugarji so ga morali ubogati in spoštovati. Naš narod ni bil dolgo neodvisen in prost, zato tudi niso dolgo trpele njegove prvotne družabne in pravne razmere. Kakor naši gospodovalci, spreminjala se je tudi družabna uprava Slovencev. Nekak spomin na nekdanjo združno upravo starih Slovencev nam vzbuja sedajna občinska uprava z županom na čelu. Tudi sedanji župan vodi in oskrbuje skupne zadeve svojega kraja, toda njegova moč in oblast je precej omejena. Sedanji župani so zares le nekaki odsev nekdanjih županov. A vendar še so zmeraj važne osebe v državni uredbi naše človeške družbe.

Važne osebe so naši župani, toda žal, da se jih mnogo ne zaveda močnega upliva svojega dostojanstva. Županska moč je dosedaj nekako spala. Še le nadarjeni in spretni sedajni dunajski župan, dr. Lueger, in za njim praški župan, dr. Podlipny, in ljubljanski, Ivan Hribar, spravili so v Avstriji zopet župansko čast do večjega ugleda. Še ima župan svojo moč, toda izrabljati jo mora znati, še ima svoj ugled, toda priboriti si ga more vedeti s

svojim neutrudnim delovanjem za blagor v skrb mu izročene občine.

Župani so glavni zaupniki našega naroda. Za župansko mesto ni treba posebnih studij, ni treba gosposke suknje, ni treba spretnega peresa, dovolj je, da ima človek zdravo pamet in zaupanje ljudstva, potem mu narod rad podeli prostovoljno čast županstva. V prvi vrsti torej postavlja zaupanje naroda naše može na županske stole, naši župani so potemtakem res pravi in glavni zaupniki svojega naroda. In ker so pravi zaupniki svojega naroda, zato so tudi njegovi najboljši in najprimernejši zastopniki. In kot taki bodo nastopali naši župani v beli Ljubljani.

Ne samo za svojo osebo, ampak tudi kot zastopniki naroda bodo torej govorili 17. avgusta slovenski župani. Njih besede se bodo raditega povsod uvaževale, kajti one bode glas celega slovenskega naroda. Naš narod se ne more primernejše in važnejše pokloniti svojemu nad vse milemu vladarju, nego po svojih županih. Zato pa slovenski župani, ne zamudite ljubljanskega shoda županov, ampak udeležite se ga vsi polnoštevilno. Vsak župan, ki se zaveda svojega važnega dostojanstva, bo 17. avgusta v beli Ljubljani!

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Na Dunaju so se vršila, kakor poročajo listi, pretekle dni posvetovanja českega, poljskega in jugoslovanskega kluba. Razpravljalo se je o rešitvi jezikovnega vprašanja. Jugoslovani so odločno zahtevali, da se mora zajedno s českim jezikovnim vprašanjem rešiti tudi jugoslovansko. Kajti če se sedaj ne reši, se tudi v prihodnje ne bode kmalu rešilo, in tako bo na jugu še nadalje besnel jezikovni boj. Vlada seveda nima volje, poprijeti se jugoslovanskega vprašanja. Naše upanje počiva sedaj le na Čehih in Poljaki. Videli bomo, ali besede o vzajemnosti niso le puhle besede. Če nas sedaj Čehi in Poljaki zapustijo, izdali so svoje jugoslovanske brate narodnim sovražnikom na milost in nemilost. Položaj Jugoslovancev je jako žalosten.

Štajarsko. Domoljubna nemško-avstrijska meščanska stranka v Gradcu, v kateri se zbirajo avstrijsko misleči možje, je že izdala za prihodnje mestne volitve volilni oklic. Po njenem mnenju je prva naloga občinskega odbora, da se bavi z občinskimi zadevami, ne pa z visoko politiko.

zalagali s članki, dopisi in novicami. Toda seveda Vi tega niste vedeli, zato Vam mladi urednikovič velikodušno odpušča Vašo dosedanje nedelavnost in nebriznost. A odslej bo drugače, kaj ne, dragi prijatelji? Mladi urednikovič noče več o tem govoriti, ker ve, da ga ljubite in da Vam je vsaka njegova želja draga in ljuba dovolj, da jo hitro izpolnite.

Ker je imel v zadnjem času mladi urednikovič toliko dela, raditega Vam tudi tako dolgo nisem pisal. Nekatera rahločutna srca so se bala, da je morda mladi urednikovič zbolel in da vsled tega ne more pisati. Jedno pismo se glasi tako nežnočutno: »Moj ljubi in dragi urednikovič! Zakaj nam nič več ne pišeš? Tvoje molčanje nas navdaja z velikim strahom. Bržkone si obolel in nam ne moreš več pisati. Kako se nam usmiliš, dragi urednikovič. Ali imaš skrbno postrežbo, ali imaš zvedenega zdravnika, ali imaš kako osebo, ki Te kratkočasi v dolgotrajni bolezn? Ah, koliko moreš trpeti že v svoji rani mladosti! Toda vedi, da vsi bralci iskreno obžalujemo Tvojo bolezen in da Ti prosimo ljubega zdravja. Ne obupaj, mladi urednikovič! Tudi mi upamo, da boš kmalu zopet ozdravel ter razveselil s kojim pismom v podlistku svoje bralce, posebno pa mene, ki Te . . . »

Ah, ti ljuba dušica, kako blago srce da imaš! Tvoja bojazen je bila neopravičena.

Tvoj mladi urednikovič je čil in zdrav kakor srce nedolžnega otroka. Res dolgo ni pisal, a kakor si slišalo, blago srčice, ni ga zadrževala bolezen, ampak preobilno uredniško delo. Ako bo našel današnji priziv mladega urednikoviča pri vseh vrlih dopisnikih blagohoten odmev, potem bo urednikovič v prihodnje večkrat prijel za svoje pero ter pisal kratka pisma za podlistek. Trdno upam, da me bodo dopisniki uslišali!

Sedaj pa, ker nimam več časa pisati, Vas vse prav srčno pozdravlja in se Vam ljubko na vse strani klanja

Vaš mladi urednikovič.

Maron, mladi spoznovalec z Libanona.

(Povest. — Prevel A. J.)

(Dalje.)

5. Krščanska modrost.

Kakih sto žen in otrok sta rešila modra udova in srčni Maron. Vsi so našli varno zavetje v globoki votlini, ki je bila zakrita z gostim grmovjem. Vendar dolgo niso mogli tam ostati, ker niso imeli živeža. Razun nekaj grizljajev kruha, ki so ga imele nekatere žene s seboj, niso imeli ničesar, da bi si potolažili glad; otroke pa je trpinčila strašna žeja. Nekatere matere so že hotele dve uri po

prestanem boju zapustiti votlino in za svoje otroke poiskati vode. A naša udova jim je branila, ker je uvidela veliko nevarnost za vse rešene ubežnike, ako bi jih zapazili Druzi. Judita odpre zdaj svojo culico, katero je v zmešnjavi in strahu vzela seboj, in potegne iz nje nekoliko sočnatih smokev. Te razdeli med otroke, ki so najbolj stokali, in jih tako pomiri. Maron pa pošepeta svoji sestri na uho rekoč:

«Judita, ti si bila enkrat zopet modrejša, kakor mi vsi!»

«Jaz stavim, da ti nisi nič manj moder in nas bodeš z Alijem rešil iz tega strašnega položaja.»

Maron takoj razume te besede in namigne Aliju ter previdno pleza z njim do vhoda. Okoli je bilo vse tiho, le nad njima je še pokal in prasketal goreči gozd. Polagoma se priplazita tako daleč, da se njima odpre pogled v dolino, kjer so se Druzi zbirali in pripravljali na pot proti Djecinu. Maron pokaže to svojemu prijatelju in mu pošepeta:

«Ali, jaz imam načrt, po katerem bodem vse rešil.»

«Nimam veliko upanja,» odgovori Ali.

«Kajti po vsem okraju se klatijo Druzi; in če nas tudi ne najdejo, moramo vendar od glada umreti.»

«To dobro vem,» reče Maron, «zato ne

Vnanje države.

Vojska. Vojska med Španijo in Ameriko se sicer še na otoku Portorico nadaljuje, vendar se že tudi vrše med obema državama mirovna pogajanja. Amerikanci zahtevajo, da jim Španija odstopi Portorico in ladronske otoke, da prizna neodvisnost Kube, in da dovoli Ameriki, da si na Filipinskih otokih ustanovi postajo za premog. Vojna odškodnina se ne zahteva. Španjci bodo morali vsprejeti te pogoje, kajti njihova vojna sila je že preslaba za nadaljne odločilne korake. Španjski narod se sedaj lahko zahvali za pogubonosno vojsko pri svojih frimasonskih državnikih, ki so z nedoumno lahkomišelnostjo in nemarnostjo zakrivali nesrečo španjske armade. Splošno se sodi, da so bili španjski brezumni državniki podkupljeni, in so zaradi tega tako malo skrbeli za svojo domovino.

Nemško. Bismark je umrl. Ta vest vznemirja sedaj celo Evropo. V soboto proti jedenajsti uri po noči je izdihnil v Friedrichsruhe svojo dušo. Rodil se je 1. aprila 1815 v Schönhausenu na Pomerskem. Pomersko je ponemčena slovanska pokrajina, in torej tudi Bismarka, kojega imenujejo Nemci svojega največjega državnika, tudi njega so jim dali Slovani — četudi ponemčeni. Bismark je ustvaritelj nemške države. Avstrijski Nemci so v njem videli moža, ki bi se tudi njih mogel rešiti iz avstrijske države ter jih priklopiti k nemškemu cesarstvu, zato so ga proslavljali na vse mogoče načine in pri vseh priložnostih. Katoliški Slovani pa nismo nikdar bili častilci Bismarkovi. On je preganjal nemške katolike, ponemčeval Poljake, ponižal l. 1866. našo ljubo Avstrijo in v vseh svojih podjetjih ni poznal pravice in resnice, ampak le laž in silo. Kar pa je storil za Nemčijo, nam Avstrijcem ni v korist, ampak v škodo. Mi avstrijski Slovani stojimo hladnega srca ob Bismarkovem grobu.

Cerkvene zadeve.

25letnica mašništva.

Iz kozjanskega okraja.

Kaj ljudstva pomenja ogromna množica,
Ki v cerkev preborsko radostno hiti!
Zakaj-li veselje presladko iz lica,
Mladini, starosti veselo žari?
Zakaj tako glasno zvonovi pojó,
In strel se razlega čez dol in goró?"

Tam gori na gori, na samotni preborski gori, kjer stoji prelepa cerkev sv. Ane, ob-

hajal je dne 27. julija tamošnji duhovni pastir, vlč. g. Jurij Vtičar, 25letnico svojega skrbni in truda polnega duhovskega pastirstva.

16 jih je bilo novomašnikov pred 25leti. Dva sta že v večnosti. Drugih 14 tovarišev še živi in nekateri izmed njih zavzemajo v katoliški cerkvi odlična mesta, kakor kanonik dr. J. Mlakar; dekani: Caf, Kralj, Verk, prvi dekan velikonedeljski, drugi zavrski, tretji videmski, ostali tovariši so vsi župniki.

25let mašništva je torej za njim. Težavne kaplanije ter bolezni so mu pobelile lase, postaral se je preborski samotar. 14let že zvesto pase čedo preborsko in dasiravno je letošnje zimo bela žena - smrt že stegovala po njem svoje ledeno-koščene roke, vendar je okrevljal ter zdrav in vesel obhajal svojo 25letnico.

Preborski verni in udani župljani so vse storili, da so povzdignili slovesnost ter pomnožili veselje svojemu dušnemu pastirju v znamenje hvaležnosti in udanosti. Oj, naše slovensko ljudstvo zna hvaležno biti svojim dušnim pastirjem! Skoro vsa šolska dekleta so bila belo oblečena in prav vsi šolarji so spremili svojega kateheta v cerkev. Tu so mu nedolžni otroci izkazali še izredno veselje. Bila je namreč istega dne tudi šolska skušnja iz krščanskega nauka in drobni otročiči so odgovarjali na sleherni vprašanje tako jasno in glasno, tako točno in odločno ter samozvestno, da so presenetili in razveselili vso ogromno množico poslušajočih vernikov.

Toda ne samo Preborčani, temveč tudi njegovi duhovni bratje iz dekanije so ga počastili in vzradostili v prav lepem številu. 16 duhovnih gospodov ga je obdajalo pri slovesni sv. maši. Vsekakor veliko število z ozirom na težavni, strmi pot na Preborje. Srce se je širilo radosti preborskemu samotarju gledajoč toliko število onih, ki ga najbolj ljubijo; zato ni mogel najti besed, da bi se jim spodobno zahvalil. Kako jih je tudi ganilo videč sredi svojih ljubih najljubšega, najčastitljivejšega, najstarejšega svojega duh. sobrata, 78letnega starčeka, dekana in častnega kanonika ter zlatomašnika Janeza Bosino. Do 30krat so že plazili na to strmo goro blagi dekan ob največji vročini, pa tudi v dežju, nevihti in snegu, in navzlic svoji visoki starosti mahali so jo tudi letos na Preborje. Kaj vse ljubezen ne stori: vse pretrpi, vse prenese. Tudi 72letni župnik v Polju, M. Kragl, prisopihali so na Preborje, češ, dvakrat sem že bil, a tretjekrat še hočem biti tamkaj, predno umrjem.

V župnišču se je vrstila napitnica za napitnico. Vzlasti je bila znamenita ona, ki so jo sprožili slavljencu na čast mil. gospod kanonik, rekši: «Strah nas lahko prešinja, a

tudi tolažba navdaja, če pomislimo, kaj vse duhovnik stori in pretrpi v teku četrte stoletja! Okoli 9200 sv. maš odsluži; približno 1400krat pridiguje, izvzemši krščanski nauk; koliko jih krsti, koliko jih spove, obhaja, pokoplje; koliko skušnjav in težav, truda in reve, zaničevanja in opravljanja, preganjanja itd. Če duhovnik vse to prevdari, mora se stresti, ker težaven bo račun; lahko se pa tudi tolaži, oziraje se na toliko dobrih del. Jaz želim slavljencu doživeti še zlato sv. mašo ter trdno upam, da mu poreče Gospod enkrat: «Prav, dobri in zvesti hlapec, ker si bil v malem zvest, te bom čez veliko postavil, pojdi v veselje svojega Gospoda.»

Prekrasne besede so ganile slavljence, ganile vse navzoče, prisle so iz očetovskega srca. Naj bi se tudi uresničile!

Sv. misijon pri Mali Nedelji.

Nasi ljudje radi pišejo okrog po svetu, četudi največ brez svojega podpisa, zato pa je bilo tudi pričakovati, da ne bodo zamudili priložnosti, da ne bi dostojno pred svetom poveljali take slovesnosti, kakoršna se je tukaj obhajala, in to še celih 10 dni, namreč od dne 3. do 12. junija t. l. Ker smo pa kakšnega takšnega poročila dozdej zaman iskali po listih, bodi vsem, ki jih mika in ne mika, povedano, da smo takrat obhajali sv. misijon. Vodili so ga trije č. oo. lazaristi iz Celja. Bila ga je pa tudi že sveta potreba, zakaj niti najstarejši ljudje v fari ne pomnijo, da bi bil kdaj tukaj sv. misijon. In reči se mora, da so se naši ljudje, če se tudi izprva niso ravno silili, nazadnje vendar ga z veseljem in obilno udeleževali. Le žal, da je toliko naših ravno v poletnem času po delu raztepenih po svetu, da niso mogli biti deležni teh duhovnih dobrot. Dal Bog, da bi tista setev obrodila stoteri sad, sad še skoz leta in leta naprej! Vam pa, č. gg. misijonarji, in vsem č. gg. spovednikom kličemo še enkrat iz celega srca: Bog plati! in: Pridite skoro zopet k nam!

Gospodarske stvari.

Mravlje, njih korist in škodljivost.

Vsemodri Stvarnik je vstvaril poleg človeka tudi premnogo živali, katerih nekatere so mu na razne načine koristne, druge pa škodljive. Največ koristnih in škodljivih zajedno se nahaja v vrsti žuželk, kjer ima človek poleg prijateljev tudi brezštevilno sovraž-

smemo dalje tukaj ostati; kajti pogorišče bode gotovo privabilo radovedne Druze, ki bi nas lahko še tukaj našli. Pa tudi vsi naenkrat ne smemo bežati. Če bi namreč Druzi zapazili našo veliko trumo, bi jo vdarili za nami in nas pomorili. Zato se moramo v majhnih oddelkih razpršiti.

«Pa kam se naj napotimo?» vpraša Ali.

«To ravno morava poizvedeti,» odgovori Maron. «Zato pojdeva takoj v dolino, ko bodo Druzi odšli in se večer naredil. Ali, vidiš spodej ob vznožju gore vozjo črati?»

Ali prikima.

«Dobro!» nadaljuje Maron. «Kozji pastir, ki leži pri svoji čredi, je poprej govoril z Druzi in najbrž tudi izvedel, kateri maronitski vasi je namenjen prihodnji napad. To morava izvedeti od njega, če tudi za denar. Ti se moraš ohrabriti in se izdati za sina turškega muftija v Sidonu, jaz pa bodem tvoj služabnik. Da pa bodem pri tem resnico govoril, zato stopim od zdaj za naprej v tvojo službo.»

«To je vse lepo,» meni Ali. «Kaj pa če naju srečajo Druzi?»

«Tedad se ne smeš ničesar bati,» reče Maron. «Ti jih moraš prvi nagovoriti, jih izpraševati in jim v imenu svojega očeta dati kako povelje. Bodi srčen! Bog nam je

pomagal do zdaj in nas tudi za naprej ne bode zapustil.»

Po tem pogovoru se Maron in Ali vrmeta v votlino in naznanita ženam, da so Druzi odšli. Potem potegne Maron svojo mater na stran in ji naznani svoj načrt. Udovala pazljivo posluša, in ko Maron neha, reče močno začudena:

«Moj sin! Kdo ti je dal ta načrt?»

«Mati!» odgovori mladenič, «ali nas nisi ravno ti učila, da moramo v stiskah sv. Duha na pomoč poklicati, da nam podeli dar dobrega sveta? To sem tudi ravnokar storil in takoj mi je prišel ta načrt na misel. Zato tudi upam, da se mi bode posrečil.»

«Mi bodemo molili za srečen izid, medtem ko gresta vidva povpraševati,» reče udova. «Pa povej mi, Maron, kako bodeta priskrbela potrebnega živeža za toliko ljudi? Kajti brez okrepečave te opešane žene in otroci ne morejo bežati v gore.»

«Tudi na to sem že mislil,» pravi Maron. «Ko bi le imeli zadosti denarja, odkupili bi pastirju v dolini nekaj koz in jih vsaki tropi ubežnikov nekaj dali, da bi se mogli med potom živeti od njih mleka.»

«To je dobra misel, moj sin,» reče udova. «Storita to prej ko mogoče. Potreben denar bodem že jaz priskrbela.» Nato gre k drugim materam in jim naznani, kako jih misli

Maron rešiti. Vse so bile vesele in potolažene ter so zložile potreben denar. Denar izročijo v usnjeni mošnji Aliju, ki bo moral igrati turškega gospoda. Udova še blagoslovi Marona in tudi Alija, ki se napotita v dolino. Solnce se je že bližalo zatonu. Žalostno sta gledala udova in Judita za mladenčema, dokler jima nista izginila izpred oči. Potem se vrmeta v votlino, kjer vsi skupaj goreče molijo za srečen izid.

Maron in Ali skraja previdno plazita med grmovjem in gledata, ali bi se ne bil kak Druz v bližini. Pa vse je bilo mirno in varno. Zato naglo korakata z gore v dolino in se obrneta na cesto, ki pelje iz Sidona v Djecin, da bi se zdelo, kakor da bi prišla od Sidona. Solnce je že bilo zatonilo in kozji pastir, ki sta ga videla iz gore, je že bil v svoji kočici oddaljeni nekaj korakov od ceste. Zdaj se še enkrat pogovorita, kaj bodeta rekla pastirju in se napotita proti borni kočici. Močno potrkata na nizka vrata in vstopita, ko se oglasi hripav glas. Pa grozen strah jih spreleti, ko zapazita zraven starega pastirja tudi tri od pet do glave oborožene Druze. Maron se prvi zopet ohrabri in reče dokaj srčno:

«Salem aleikum! Mir z vami!»

«Salem aleikum!» odgovorijo vsi štirje navzoči Druzi.